

A Bösörményi Körútfutók 2009-es versenyeredményei

Pécs-Harkány 2009. március 8.

Veszprém 2009. március 21.

Kisbér 2009. április 4.

24. T-Home Vivicittá Városvédő Futás 2009. április 19.

Ha a hegy nem megy Mohamedhez... 2009. április 25.

24 órás EB és VB Bergamo 2009. május 2-3.

Gyula 2009. május 17.

16. K&H Olimpiai Maratonváltó 2009. május 17.

Tisza-tó kör 2009. május 30.

12. Kékes Csúcsfutás 2009. június 13.

A 17. Bükki-hegyi maraton 2009. június 27.

6. E.on Délibáb Futás 2009. július 4.

13. Fertő-tó futás 2009. július 18-19.

Jabil 1/3 Maraton 2009. augusztus 7.

II. Zagyvamenti Maraton Jászberény 2009. augusztus 30.

Rozsnyói félmaraton 2009. szeptember 19.

SPAR Maraton Budapest 2009. október 4.

III. Irinyi teljesítménytúra Létavértes 2009. november 7.

Okula-Optika Kismaraton 2009. 12. 05. Balmazújváros

Szezonnyitó a Mecsekalján

Pécs-Harkány 2009. március 8.

A hosszútávfutók számára is elérkezett a tavasz. A hideg téli napokon végzett edzések egyhangúságát megszakítva remek lehetőség volt a március 8-án Pécs-Harkány között megrendezésre kerülő országúti futóversenyen való részvétel.

Ez a rendezvény a futószezon kezdetét jelenti, hisz ez az első verseny az országban, amelyet az idén már 25. alkalommal rendeztek meg.

Egyesületünket Fekete Antal képviselte, aki az idén negyedik alkalommal teljesítette ezt a 25 km-es távot. 1 óra 54 perc 40 másodperces időeredménnyel ért célba, a megengedettnél nagyobb hátszél segítségével. A 330 célbaérkező közül a 97. helyen végzett, korcsoportjában pedig 9. lett a 45 fő közül.

A Tekergők Sportegyesületet Gáspár Réka képviselte, ő 1 óra 59 perc alatt ért célba. A rendezőknek köszönhetően a futás után a versenyzők a Harkányi Gyógyfürdőben lazíthatták ki fáradt izmaikat.

Fekete Antal

6 óra a Királynék városában

Veszprém 2009. március 21.

Március 21-én rendezték Veszprémben a 6 órás országos bajnokságot, az Erzsébet királyné sétányon, egy 1400 méteres körpályán.

Egyesületünket Fekete Antal és Szabó Sándor képviselte. Az előbbi futó 47 kört és 800 m-t tett meg, amikor megszólalt a verseny végét jelző dudaszó. 66 km-es teljesítményével a 26 fős férfimezőnyben abszolútban 12., korcsoportjában a 2. helyen végzett. Szabó Sándor pedig 64 km-t futott, ezzel abszolútban a 15. helyen végzett.

Fekete Antal

Kisbéri 100-as

Kisbér 2009. április 4.

Április 4-én a Kisbér és Bakonysárkány közötti 8,3 km-es országúton rendezték meg a 100 km-es országos bajnokságot.

Egyesületünket Szabó Sándor képviselte. Jelentős szintkülönbség és meleg nehezítette a versenyzők dolgát.

Futótársunknak 10 óra 30 perc kellett a hatkörös verseny teljesítéséhez, és ezzel az eredménnyel a 8. helyen ért célba.

Teljesítményéhez gratulálunk.

Fekete Antal

Budapest, Budapest de csodás ...

24. T-Home Vivicittá Városvédő Futás 2009. április 19.

Immár 24. alkalommal rendeztek örömfutást a magyar fővárosban. A Vivicittá, vagyis városvédő futás itáliai gyökerekre vezethető vissza. Először három olasz város lakói rendeztek ilyen ünnepi futást lakóhelyük iránti imádatuk, tiszteletük és szeretetük kifejezéseként.

Ezúttal minden eddigénél több, 11 900 futó és gyalogló akarta kifejezni hódolatát a magyar fővárosnak. A nyári versenyeket meghazudtoló melegben rajtoltak 2009. április 19-én, vasárnap a lelkes városvédők. A sportolni vágyó budapesti városlakókat színesítette az ország számos pontjáról érkezett versenyző, akik négy távon indulhattak. A gyaloglóknak 2,8 kilométert lehetett teljesíteni, míg a futók választhattak a 3,5 km Minicitta, a 6,5 km Midicitta és a 12 kilométeres Vivicitta távjai közül.

A verseny érdekessége, hogy idén aki mindhárom távot teljesítette aznap (Minicitta, Midicitta, Vivicitta) az a Félmaraton Mánia tavaszi részét is abszolválta egyúttal. Így tett városunkból Katonka Pál és Molnár Zoltán. Nagy Enikő pedig a 12 kilométeres távon hangolódott a májusban kezdődő versenyszezonra.

Ez a hagyomány már számos magyar városban gyökeret eresztett, így a fővárosi helyszínt követően április 25-én Dunaújvárosban, 26-án pedig Veszprémben csatlakozhattak a futók a nemes kezdeményezéshez.

Nagy Enikő

Ha a hegy nem megy Mohamedhez... 2009. április 25.

Bár valószínűleg több száz éve annak, hogy a mohamedán örmények vagy böszörmények karavánjaikkal megérkeztek a mai Hajdúböszörmény vidékére, azért egyfajta párhuzam mégiscsak állítható az akkor és a ma embere között. Mi végre vándorolnak az emberek több száz, több ezer vagy akár csak egy pár kilométert a szélrózsa bármely irányába? Mindenképpen kell lebegjen valamilyen cél a szemük előtt, mielőtt egy ekkora vállalkozásba kezdenek, felvértezve azzal, hogy új vidékeket, új szokásokat és életformákat ismerjenek meg, hogy idegen népek, ismeretlen emberek kultúrájával találkozzanak.

Nos, nemes Hajdúböszörmény városában él néhány olyan ember, akinek városunk és a Nagy-Kopasz lankái közötti szűk hét magyar mérföld már se nem új, se nem ismeretlen és végképp nem idegen. A tokaji hegy sziluettjét minden böszörményi ismeri, aki az északi mezsgyéket járja, a Tisza és a Bodrog találkozásáig vezető földutakat, aszfaltcsíkokat, emelkedőket és lejtőket, kutakat és a tiszatardosi révész arcát pedig majdhogynem az összes Körútfutó a szürkeállományában raktározza immáron harmadik éve. Mi célból vágunk hát bele ebbe a vállalkozásba, ha ennyire nem tartogat már meglepetéseket ez a túra? Mert kár lenne kihagyni! Az első messzemenőig izgalmas volt, hiszen az útvonalat, szervezést, előkészületeket tekintve is abszolút ismeretlenbe vágta bele a fejszóját az egyesület. A második, nos arról Vastag György barátunk talán többet tudna mesélni... Az idej? Újra rá kellett eszmélnünk arra, hogy mennyi szépséget, rejtett szegletet nem fedeztünk még fel az előző alkalmakkor, és mennyi újdonság vár ránk az elkövetkezőkben is. Mindezek mellett a februári-márciusi edzések majd mindegyikén előjön a kérdés: mikorra tegyük szabaddá magunkat, mikor megyünk Tokajba? Nyugodtan állíthatom, hogy a részünkké vált ez a kihívás. Olyannyira, hogy a hajnali indulás előtti gyülekezésnél az éter rövidhullámain már ilyesfajta beszélgetések zajlanak a várakozók és a még útban lévők között: "Mikor tudsz jönni? - Ó, azonnal megreggelizek, és aztán már indulok is!". (...) Tavaly és azelőtt még éppen csak beestünk a kitűzött hatórás indulásra, a fenti beszélgetés pedig inkább így hangzott: "Csak rád várunk, hol a ménkübe maradsz már? - Jaj, azonnal ott vagyok, már a Rózsás csárdánál járok...". Idén már a poggyászok átcsoportosítására, fentebb említett diskurzusokra, a klimatikus ingadozás megtárgyalására (5 °C fok körüli hőmérsékletnél Szabó Imre rövidnadrágban és pólóban jelenik meg...) is jutott elég idő, más szóval a tapasztalat, a lelkesedés, a profizmus minden jegye megnyilvánult a csapat moráljában.

A rajt tehát zökkenőmentes volt, és tulajdonképpen a későbbiekben sem történt semmi váratlan, a Tokajban látott szürke lovas úgy látszik, már előre meghozta a szerencsét. A reggeli fagykáróktól eltekintve az időre igazán nem lehetett panaszunk, a

tavalyi hőségriadó után idén még egy kis szél is segítette csapatunkat. Gyorsan fogytak a kilométerek, a hegyekközi Telekföldet, a Vidi-ért és a dorogi székesegyház képét elhagyva máris Nánáson találtuk magunkat, ahonnan aszfalton folytattuk utunkat Tedejen, Búdszentmihályon, Tiszabúdon, Szorgalmatoson, Tiszalőkön, Tiszatardoson, Tiszaladányon át egészen Tokajig, mindezt öt váltással bő öt óra alatt. Innen majd' mindenki felkaptatott a hegyre, amely ezévben sem volt alacsonyabb, ám annál meredekebb. Csontos Tibor javaslatára a megközelítőleg 30 %-os emelkedésű Ménes-oldalon küzdöttük fel magunkat az adótoronyhoz, ahol fényképezkedés (természetesen állvánnyal; minimum egy fotópályázatra kellene beküldeni az út során készült felvételeket, ezzel a jeligével: 'futtában'), gratulációk, idegenek csodálkozása, hogy kik ezek, honnan jöttek és egyebek. (Mellesleg a hegytetőn és egyáltalán az út során teljes mértékben tolerálták akciónkat, az autósok és kamionosok túlköléssel biztattak és nem azzal, hogy gyorsabban fussunk, mármint az árok felé, ahová általában leszorítanak.)

Indulás vissza, útközben találkozunk egy családdal, akiket ráveszünk, hogy jöjjenek az 'izgalmasabb' részen, a szülők arcán látszik a megrökönyödés, amikor a meredek részhez érnek. A gyerekek imádják. Így jár az, aki Tibi felfedező-úttjaira teszi le a voksát: jól!

És mindenki más is, aki nem rest bebarangolni ezt a hegyet. Szinte hihetetlen, hogy mennyi szépséget tartogat ez a hely, az egész környék egy igazi csodavár-tündérvár szimbiózis. Évmillió riolit és andezit talajon haladunk egy kialudt vulkánon, alattunk 2-300 méteres mélységben a Cladosporium cellare biztosítja az állandó 11 °C-os hőmérsékletet és a megfelelő páratartalmat a világhírű

boroknak, a szélről az Eperjes-Tokaji hegység "sátrai" védenek (a Kopaszon szinte szélcsend volt), alattunk kanyarog a Tisza és a Bodrog, valóban szinte mesevilág az egész.

El kell még
mondanom, hogy
csapatunkból senkit
sem hívnak
Mohamednek, de a
lényegen ez mit sem
változtat. Célunkat,
hogy öregbítsük
városunk,
egyesületünk hírnevét,
hogy a Tokaji-hegyen
újra csak
megfogadhassuk: ide

újra visszajövünk, azt hiszem ez alkalommal is elértük. Tervben van a tokaji futókkal való kapcsolatfelvétel, illetve még az idén egy újabb váltó ugyanezen az útvonalon, a lelkesedés tehát töretlen. Vajh' miért nem működik minden ilyen olajozottan ebben az országban? Nagyon jó hely lehetne. És még így is az.

Üdvözlettel a csapat, azaz:

Rákos Piroska, Fekete Antal, Szabó Imre, Csontos Tibor, Keresztesi László,
Molnár Tibor, Rozs Péter, Forgács Imre, Molnár Zoltán és Andirkó László

24 órás EB és VB Bergamo 2009. május 2-3.

1996 óta futok rendszeresen hosszú távú versenyeken. Az ultrafutással 2006 óta foglalkozom, 6 órás, majd 12 és 24 órás versenyeken indultam.

A bergamoi 24 órás EB és VB-re márciusban kértek fel. Egy amatőr futó életében fontos esemény, hogy eljuthat egy világversenyre és képviselheti hazáját, ezért ezt nem hagyhattam ki.

A regisztrációt követően másfél hónapom volt, hogy támogatókat keressek a verseny költségeinek finanszírozására. Többek között megkerestem a MÁV-Start Zrt. helyi (balassagyarmati) vezetőin keresztül a felsőbb vezetést, hogy támogatásukat kérjem a versenyre való kijutásban, akik készséggel segítettek is megszervezni utazásomat.

Támogatott még Balassagyarmat Város Polgármesteri Hivatala, továbbá futóklubom, a Vitalitás SE, a Balassa Security és szülővárosom, Hajdúböszörmény futóklubja.

Balassagyarmatról 2009.április 30-án indultam 9.37-kor és Bergamóba május 1-jén 9 órára érkeztem meg. Zavartalan utazásomat mindjárt keresztülhozta egy hatvani kocsikisorozás, így a budapesti IC-t lekéstem. Sok telefonálás és internetezés után elindultam Bécsbe, ahol felszállhattam a Brescia-ba induló EN-ra. Reggeli megérkezésemkor már csak a Bergamoba induló vonatot kellett megkeresnem.

Bergamoba érkezésem után röviddel elkezdődött a megnyitó ceremónia. A köszöntőt követően bemutatták a résztvevő országok válogatott csapatait. 28 ország 206 versenyzője volt jelen és nevezett a versenyre.

A délutáni pihenő a hosszú utazás miatt rám is fért, majd a csapattársakkal a verseny helyszínére mentünk, Bergamo központjába, ahol megismerkedtünk a pályával, az útvonallal és edzettünk is.

A verseny szombat délelőtt 10 órakor indult. Nagyon meleg volt azon a hétvégén, ezért a frissítésre oda kellett figyelni.

Óvatosan kezdtem el futni, mert tudtam, a verseny nem az elején fog eldőlni. Eleinte gyakran ittam a számomra idegen izotóniás italból, sajnos

azonban ez hiba volt, mert meleg ételt csak este 7-kor kaptunk, az ital addigra annyira tönkre tette a gyomromat, hogy éjszaka sokszor csak gyalogolni tudtam.

Ezért stratégiát váltottam és teát ittam, hozzá kekszet ettem, ezzel a gyomromat sikerült rendbe tenni és újra folytathattam a futást. Tanulság volt számomra, hogy jobban oda kell figyelni a megfelelő táplálkozásra.

A hosszú távú versenyeken néhány holtponttal is meg kell küzdeni, ezért az ilyen versenyekre nem csak fizikailag, hanem pszichésen is fel kell készülni.

A magyar csapat kísérői sokat segítettek a minél jobb teljesítmény elérésében a frissítésekkel, szurkolásukkal. A verseny egész ideje alatt a közönség szurkolása fokozta a hangulatot, dudaszóval, tapssal segítette a futókat, mely a 24. óra felé különösen lelkesítő volt.

A verseny lefújásakor büszkeséggel töltött el, hogy bár egyéni legjobb eredményemtől elmaradtam, de a 24 órás futás alatt fellépő nehézségek ellenére is jó eredménnyel végeztem: 190,208 km-t futottam, ami az

abszolút 83. helyet jelentette, a magyar csapatban pedig a 3. legjobb helyezést értem el.

A magyar csapat eredményei:

1.	Cserpák József		214,919	km	(abszolút 33.)
2.	Gurdon	Éva	194,203	km	(73.)
3.	Szabó	Sándor	190,208	km	(83.)
4.	Németh	Zoltán	186,793	km	(90.)
5.	Horváth	Mónika	171,827	km	(121.)
6.	Szító	Ervin	137,207	km	(152.)
7.	Vozár	Attila	128,136	km	(163.)
8.	Lőw András		124,207	km	(165.)

A verseny befejezése után röviddel következett a záróceremónia és eredményhirdetés, amin már nagyon fáradtan vettünk részt. A csapat este a vacsora mellett felelevenítette a napi eseményeket.

Másnap volt időm és erőm városnézésre Bergamoban, majd délután indultam Milánóból hazafelé. Nagy csomagjaim miatt csak a pályaudvart tudtam bejárni, mely lenyűgöző méretű volt. A hazafelé úton az EN 3 órát késett, de már nem bántam, mert nem voltam időhöz kötve. Itthon a család és a barátaim az interneten követték az eseményt végig és hazaérkezve az állomáson vártak, ami nagyon jóleső érzéssel töltött el ennyi távol töltött idő után.

Következő tervem a 2009. június 20-21-én megrendezett Ultrabalaton verseny a Balaton körül volt, 212 km folyamatos futás 32 órás szintidőn belül, melyet azóta teljesítettem, de ez már egy következő élménybeszámoló témájául szolgál.

Szabó Sándor

Visszavárunk jövőre is!

Gyula 2009. május 17.

Ezekkel a szavakkal búcsúztak el a szervezők május 17-én az I. Várfürdő Félmaraton és Váltófutás elnevezésű gyulai verseny teljesítése után.

Naná, hogy jövőnk ötlik fel elsőre a gondolat mindenki fejében, hiszen sikerült részt venni egy újabb jó hangulatú versenyen. De nem csupán egy szimpla városnépszerűsítő rendezvényről van szó, hanem nemesebb célért, mégpedig a sérült gyerekekért is zajlott a versengés.

Gyulát, gondolom nemsok mindenkinek kell bemutatni, ecsetelni nevezetességeit híres váráról, a gyulai kolbászról, vagy a kiváló gyógyvizű fürdőjéről, hanem inkább arról, hogy most már Gyula városa is feliratkozott a félmaratoni versenyek egyre népesebb listájára.

Maga a verseny nem kezdődött zökkenőmentesen, hiszen a nagyszámú helyszíni nevezés valamelyest lassította az adminisztrációt, ami késleltette a rajtot. Kicsit késve, de elrajtolunk, kb. 200 pár láb fogja meg a nap által tűzforróvá hevített aszfaltot és kezdi el a félmaratoni, illetve a 7 km-es váltótáv leküzdését.

Mindenki kitartó, megszenved a hőséggel, de halad a cél felé, a frissítőpontok és a szurkolóközönség (különösen a strandról szurkoló bikinis csajok) szinte újra lelket öntenek az emberbe. Nem beszélve arról, hogy a gyönyörűen rendezett parkok fái adnak némi oltalmat a gyilkos napsugarak elől, de az utolsó kilométereken néhány futó sajnos kiállni kényszerül, de végül mindenki célba ér, és ott mindenki helyes választ kap a magának feltett kérdésre: igen megérte gyűrni a kilométereket, hisz a befektetett munka a célban hozza meg a gyümölcsét.

Persze a profik és az ügyesebb futók kegyetlen tempót diktálva száguldoztak célba igen szép eredményeket elérve, amik a következőképpen alakultak:

Egyéni			férfiak:
1.	Balog	István	01:08:56
2.	Oláh	Tamás	01:10:41
3.	Biri	Ferenc	01:12:16

Egyéni nők:

1.	Szabó	Krisztina	01:29:57
2.	Krasznai	Adrienn	01:36:28
3.	Gyeviki	Zsófia	01:47:17

Egyéni			kerekes-székesek:
1.	Orbán	Dávid	01:08:45
2.	Dobay	Péter	01:13:49
3.	Fenesi	Balázs	01:29:20
4.	Bokor Ildikó		02:32:47

Saját időeredményem kissé elmaradt a szokásos átlagomtól: 01:48:41, ami a 43-dik helyezéshez volt elég, de ezt semmiképpen sem írnám a hőség vagy a kissé erős mezőny számlájára, talán fejben és fizikálisan nem voltam egyben, de azért egy újonc Körútfutótól remélem elmegy.....talán.

Mindent összevetve egy nagyon jó és szerethető sporteseménnyel bővült sokak versenynaptára, persze apróbb hiányosságoktól eltekintve (kevés rajtszám, adminisztrációs gondok és kisebb apróságok) ami persze legkisebb kellemetlenséget sem okozott.

Voltaképpen dióhéjban ennyit tudnék mondani egy kissé kiforratlan, ám de szerethető versenyről, úgyhogy: Jövőre visszavágyunk addig is kívánok mindenkinek jó futást, ritmikus lábegymásután-rakosgatást és mindenféle sporttevékenységet.

Molnár Zoltán

A Félmaraton mániám története ...

16. K&H Olimpiai Maratonváltó 2009. május 17.

A 16. K&H Olimpiai Maratonváltó nemcsak egy szokványos félmaraton volt a sok közül számomra, hanem ez jelentette a Félmaraton Mániám záróversenyét. Ennek teljesítésével végérvényesen is félmaratonmániás lettem.

A verseny, amely rendkívül sok különlegességet tartogatott a résztvevőknek, méltó befejezése volt ennek a versenysorozatnak. A kezdetét 2008. július 5-én, a Hortobágyon vette, majd a szeptemberi budapesti folytatást és a novemberi siófoki kitérőt követően a fővárosban fejeződött be 2009. május 17-én, vasárnap.

A verseny egyéb különlegességét az adta, hogy a korábbi évektől eltérően idén nemcsak váltócsapatok teljesíthették a klasszikus és félmaratonni távot, hanem egyéni versenyzők is. Ez a verseny volt a Félmaraton Mánia sorozat tavaszi eleme. A csodálatos májusi napsütésben 900 csapat és 230

egyéni versenyző gondolta úgy, hogy jó programnak ígérkezik aznap a futás. Itt háromféle távot teljesíthettek váltóban. A Minimaraton résztvevőire 3x2,1 kilométer várt a Parlament körül. Akik nem érték be ennyivel azok vállalkozhattak a 3x7,032 kilométeres félmaratonra és a 6x7,032 kilométeres maraton váltóra.

Az alig több mint 7 kilométeres táv a parlament előtt a Duna-parton a Margit-híd és a Lánchíd közti rakpartszakaszon cikázott, majd a Kossuth térre ért vissza a váltózónába. A klasszikus váltót a férfiaknál a BEAC (2:35:02), míg a nőknél a Triatlon Villám lányok (2:57:00) nyerték. Az egyéni versenyzőknek háromszor kellett teljesíteni a kijelölt távot, így vált teljessé, félmaratonná a táv. Számomra nagy kihívás volt a 32 fokos melegben, az ismétlődő pályaszakaszokat lelkesen és eredményesen teljesíteni. De ez alkalommal a nettó idővel nem kellett harcba szállni. Itt ugyanis nem volt chipes időmérés, a bruttó időm az 01:54:38, is elég volt a 10. hely megszerzéséhez.

A júliusi, hortobágyi 01:49:04-es időeredményem, a szeptemberi, Nike versenyen elért 01:39:37 és a novemberi, siófoki 1:39:54 összesítésben 5:08:35 nettó idővel sikerült a Félmaraton Mánia Aranyfokozat 2009 tavasz versenykiírásban a nőknél az I. helyezést elérnem. Kívánom Mindenkinek, hogy ők is legyenek mihamarabb mániások, ha nem is Félmaraton, de legalább Futó Mániások!

Nagy Enikő

Tisza-tó kör 2009. május 30.

Nosztalgikus hangulatban ülök a számítógép képernyője előtt, s úgy érzem, áramlanak bennem a megérett gondolatok, s emlékek sokasága idéződik fel tudatomban. Hosszú volt az idáig vezető út. Minden tekintetben. Fizikailag és szellemileg is. Utóbbi tekintve talán most mondhatom el azt, képessé váltam arra, hogy szavakba is foglaljam az elmúlt hetek élményeit, az immár három héttel ezelőtti események történéseit.

Egy nap sem telt el azóta úgy, hogy ne gondoltam volna az általam megélt, máig is felfoghatatlannak, hihetetlennek tűnő, de véghezvitt célra, a 2009. május 30-ai Tisza-tó Kör futóversenyre. Magam is alig hiszem. Így hetek távlatából is küzdök a

megfogalmazás nehézségeivel, azzal hogy igazán jól közvetítem azokat az érzéseket, hangulatokat, amelyeknek részese lehettem az említett napon. Hihetetlen, mert soha nem gondoltam volna, hogy ilyen intenzív élménytapasztalattal élem majd meg azt, hogy tagja vagyok egy csapatnak, egy olyan csapatnak, akik egyenrangú társként néznek rám, s minden körülmények között támogatnak, biztatnak, s velem együtt örülnek. Örülnek, mert én is örülök, s látják, ahogy a saját határainnal küzdök. Küzdök, hogy olyan legyek, mint Ők.

Magam sem tudom pontosan, hogy mi is ragadott még magával az említett csapatszellemén kívül ezen a versenyen. A futás élménye? A teljesítés vágya? A táj harmonikus közelsége? Ahogy felteszem ezeket a kérdéseket, egyre inkább körvonalazódik a válasz, s egyre inkább tisztábban látom, hogy mindezek egymást kiegészítve váltak részemé az átélés pillanatában. Mai napig is úgy érzem, hogy már a versenyt megelőző órákban a teljesség igénye hatott át, s titkon reméltem, hogy az aznapi élményektől valami egészen újat, a mindig is vágyottat kapom majd. Valamit, amely olyan, mint egy álom, olyan, mint egy gyerekkori vágy, amely hirtelen karnyújtásnyi elérhetőségbe kerül.

Tulajdonképpen már akkor teljesülni látszott ez a vágyalom, amikor az indulás reggeli óráiban megláttam az egyik autónk tetején sorakozó kerékpárokat. Kalandosnak ígérkezett az előttünk álló út, a Tisza-tó körüli futás és biciklizés. 70 km váltóban, s közben - pihenésképpen - biciklizés, azt hiszem, teljes mértékben összhangba állította a kellemest a még kellemesebbel. Feledhetetlen az a látvány, amikor a biciklin ülve az előttem futó társaim kitarását csodálom, látom a körülöttem elterülő tiszai tájat, s félelmetes az érzés, amely magával ragad, amely egyszerre örvendetes és nagyszerű, ugyanakkor viszont áthatja a megfelelés vágya. Vajon tudom-e teljesíteni a tőlem várt távot? Mi lesz, ha csalódást okozok? Én lehetek valamikor is olyan kitaró és erős, mint Ők? Kérdések sokasága kavargott akkor a fejemben, s szinte most is érzem az akkori félelmeimet, kételyeimet. Utólag már letisztultak ezek az érzések. Utólag már látom, hogy nagyon jól tették a társaim, hogy utolsó futónak osztottak be. Végig kellett járnom a célig vezető utat, nemcsak erőnlétiileg, hanem "fejben" is. Látnom kellett, hogy senkit sem a győzelem iránti vágy hajt, hanem minden dicsőségnél fontosabb a futás öröme és a csapat összetartása.

Ezt a harmóniát csak tökéletesítette az időjárás kegyessége. A versenyt megelőző és követő napok őszi hangulata helyett az a nap többnyire a tavaszt idézte meg számunkra. Csupán a cél felé közeledve fordult egy kicsit borongóssá, esősre az idő, de ez már csak egy újabb élményfoltot jelentett az aznapi élményrengeteg között.

A Tisza menti táj, a forgalomtól eleinte elzárt területek, a dús lombkoronájú fákkal övezett utak, a réten legelésző, s velünk együtt "futó" fekete-fehér foltos tehének, a mindig tökéletes időben és helyen lévő frissítő állomások, a tiszai gát, a Tisza fölött ívelő híd és az újabb

frissítőül szolgáló eperfák mind-mind az említett harmónia részesei voltak. Így történhetett az meg, hogy a számomra hosszúnak és kimerítőnek gondolt verseny pillanatok alatt elrepült, s mire a rám váró feladat nehézségein kezdtem

volna aggódni, már be is értünk a célba. 5 óra 37 perc 48 másodperc. Objektív méréssem tűnik soknak ez az időeredmény, nem is beszélve annak szubjektív átéléséről. Bátran mondhatom, hogy pillanatoknak tűnt az egész. Pillanatoknak ugyan, de annál nagyobb, s biztosan állíthatom, hogy egy életre szóló élménynek, melynek emlékét örökké őrizni fogja a 3. helyezéért járó bronzérem és a következő szavakkal ékesített oklevél: "a Tisza-tó Kör versenyen a Böszörményi Körútfutók csapat tagjaként III. helyezést ért el."

A megérkezés, beérkezés perceiben lezártam hittem az aznapi, s számomra még első futóversenyt. Nem is gondoltam, hogy akkor még nincs vége az érzelmekkel teli napnak. Tapasztalt futótársunkra, Anti célba érkezésére vártunk ugyanis, aki egyénileg vállalkozott

arra, amire mi csapatosan. Egyedül vágott neki a 70 km-nek. Már a verseny előtti napokban is megdöbbenve hallgattam terveit. Egy percre sem kételkedtem abban, hogy a tervek nemcsak vágyak maradnak, hanem eljutnak a megvalósítás szintjére is. Most is előttem van az a pillanat, amikor a cél felé közeledik, s mindenki őt várja: a családja és csapatunk minden tagja. Könny szökött a szemembe, amikor láttam rajta a megérkezés örömét, a futás okozta fáradalmat és azt a sok energiát, időt és felkészülést, amely ezt a nagyszerű teljesítményt (6:28:56) megelőzte.

Csodálattal tekintek rá kitartásáért, elszántságáért, s azért a segítőkészségért, amely lehetővé tette, hogy mindennek az élménynek részese lehettem. Köszönettel tartozom ezért neki, csakúgy, mint a többi futótársamnak is: Tibinek, Enikőnek, Iminek, Petinek, Zolinak és Attilának.

Oláh Csilla

Mátra hegy 2009

12. Kékes Csúcsfutás 2009. június 13.

Kiváló évjáratok csak alkalomadtán szülehetnek. Minden évtizedben két-három, ha akad. Ritka szerencse tehát, jól meg kell fogni a lábát. Kell hozzá egy megfelelő talaj, amely, bár adottnak tűnik, mégsem minden évben nyújtja ugyanazt, hiszen befolyásolja példának okáért a következő tényező, az időjárás. Ami ugye lehet szeles, hűvös, napos, száraz, egyszóval kiszámíthatatlan. Ennél már csak egy szubjektívebb szereplő akad a felsorolásban: az ember. Na, róla aztán tényleg órákig lehetne beszélni. Gondolkodhatnánk tehetségéről, szakmai felkészültségéről, szorgalmáról és az ezeket befolyásolni képes ezer meg ezer apró szösszenetről, tehát magáról az életről. Nos, ha a fentiek mind egybevág, akkor az az óbudai álmoskönyvek szerint is csak a következőket jelentheti:...

Itt valószínűleg a legtöbben azt várták volna, hogy felsorolom a legjobb tokaji, villányi, egri, esetleg Bordeaux-i, Montalcino-i vagy Rajna-völgyi borok annusait, pedig eszem ágában sem lett volna rideg számokkal untatni a kedves olvasót. Sőt, még csak nem is a borokról írtam bevezetőmben. Amennyiben jobban átgondoljuk a fenti sorokat, úgy az bármilyen kultúrnövényről, elvontabb értelemben pedig jóformán az összes emberi viselkedésről, cselekedetről szólhat.

Jelen esetben mondjuk a Kékes Csúcsfutásról. A pálya igazi Grand Cru-ha már a boroknál tartottunk, a hazai rendezésű hegyi versenyek között valószínűleg keresve sem találni ennél komolyabb emelkedőkkel tarkított 11,7 kilométert. A Mátrafüred-Muzsla-

völgy-Sástó-Károly-kilátó-Mátraháza-Szanatórium-Mátraháza-Nagyhalál-Kishalál-Jávoros-forrás-Déli sípálya-Kékes-tető útvonal Füredtől Mátraházáig

380 majd onnan Kékestetőig további 291 métert emelkedik, így az első nyolc kilométeren közel 5, az utolsó bő 3,5 kilométeren pedig majd 10 %-os szintemelkedést kell leküzdenie az erre vállalkozóknak.

Az útvonal teljes hosszán tölgy, bükk, kőris és nyárerdők, mogyoró, galagonya, málna és kökénybokrok tarkítják a tájképet, bennük pedig szarvasok, muflonok, vaddisznók, vadmacskák, borzok, császármadarak, erdei szalonkák, foglyok keresik menedéküket a már ide is betolakodott civilizáció előtt. A fák között nem csak a vadvilág, de a történelem is megbújik, számos nagy család - mint az Abák, Rátoldok, Rozgonyiak, Báthoryak, Rákócziak, Tökölyek, Forgáchok, Hallerek, Rhédeiek, Almássyak, Károlyiak, Orczyak - kötődött országunk ezen vidékéhez. E nemzetségek jónéhány helyen otthagyták kezük nyomát, nélkülük ma nem láthatnánk az Ágas, a Bene, a debrői, a siroki erősségeket, Oroszlán-és Szarvaskő várát és a gyöngyösi Orczy kastélyt sem. Nem láthatnánk ezeket a jó palócok és tót atyafiak nélkül sem, akik szintén szerves részei a Mátra népének.

Mindezek után úgy hiszem, a jó "talaj" adott volt. Lássuk tehát az ezt megújító időjárást. Idén erre sem lehetett panaszunk, úgyszólván tökéletes futóidő fogadott - igaz néha a szél is beleszólt a történetbe, ám egyszer előlről, másszor pedig hátulról,

tehát összességében ez is rendben volt. Már csak mi hiányoztunk. Illetve egyáltalán nem hiányoztunk, hiszen városunkat ez évben is heten képviseltük; név szerint Nagy Enikő (aki második böszörményi nőként tette meg a Mátrafüred-Kékestető távot, mármint futva, és nem mellesleg 1:11:29-es idővel), Mezei Gergő László (1:02:32), Andirkó László (1:03:42), Forgács Imre (1:07:30), Molnár Zoltán (1:07:40), Rózsa Péter (1:08:40) és Kacsó Márton (1:19:38) - zárójelben a célidővel. Azt hiszem, hogy ezek az eredmények magukért beszélnek, és nyugodtan állíthatom, hogy az emberi tényező is jelesre vizsgázott.

Hanák Kolos - akiben méltán tisztelhetjük a mátrai cserkészet, turistamozgalom atyját - bizonyosan büszke lenne, hogy ma is oly sokan élnek ebben az országban, akiknek fontos a mozgás, a természet szeretete, és az aktív kikapcsolódást választják pihenésül. Büszke lenne arra is, hogy ezek az emberek valamilyen formában a természethez fordulnak, hiszen rájönnek, hogy csak itt ismerhetik meg igazán határaikat, itt, ahol fontos a közeg, fontos a változás és fontos maga az egyén is. Itt találkozhatnak igazán olyan helyzetekkel, ahol átgondolhatják, és végső soron megoldhatják az egyes problémákat, mindezt azért, hogy végül a megfelelő döntéseket hozzák meg. Mert csak így szülehetnek kiváló évjáratok. Akinek kétségei támadtak, annak elmondhatom: az idei is ilyen volt.

Andirkó László

A 17. Bükki-hegyi maraton 2009. június 27.

Felhős, viszonylag hűvös idővel várta a Királyasztalon felállított versenyközpont a 17. Bükki-hegyi maratonra nevezőket.

Ahogy elnézegettük a zárt felhőrétegeket - sejteni lehetett nem lesz túl meleg. Ami nagy szerencse, hiszen a viszonylag hűvös idő kedvez a futásnak is.

Hajdúböszörményből Csontos Tibor, Kacsó Márton és Szabó Imre a klasszikus maratoni távot, míg Molnár Zoltán a félmaratont választotta. Hajdúszoboszlóról Széles Zoltán, és Hajdúnánásról Domoszlai Attila is a maratonon indult. A félmaratoni távon indult Molnár Zoltán - elsőízben e versenyen. Egyszóval a Hajdúság kitett magáért.

Új nyomvonal vezetésű pályát alakítottak ki a szervezők, mely 3,5 km-es kibővített erdei szakasszal kezdődött. Ez az új szakasz egy kellemes, jól futható erdei út volt.

Majd visszatértünk a Csanyik-völgyébe - ahol a jól ismert bitumen úton indultunk Bánkút irányába. Végig emelkedő volt a terep egészen Bánkútig - de ezt persze mindannyiunk ismertük... Az Óskohó után kezdődött az igen borús idő - majd az Ómassa előtti murvás úton elkezdődött zuhogni az eső - ömlött, mintha dézsából öntötték volna.

A lomb, és felhősátor alatt alkonyi sötétség borult a futókra, közben zuhogott az eső vigasztalanul. Csak arra kellett koncentrálni, hogy lehetőleg ne lépjünk rá a kövekre - mivel az út állapota eléggé rossz volt.

Az Ómassa felé eső panorámás kanyarban lehetett gyönyörködni a táj szépségein - már annak akinek volt még ereje az ilyesféle élvezetekhez... Amikor én errefelé futottam már nem esett - csak szemerkélt az eső.

Majd következett Bánkút, a síházzal és az erdei futóterep. Csodás párás levegő, fenyő illat, a fű - a gombák szaga mind-mind hihetetlen szférákba röpítette a futókat.

Hihetetlen szép fenyves, bükkös részeken haladtunk tovább - de nekem inkább azt kellett figyelnem - nehogy rálépjek egy kőre, vagy kificamítsam a bokám. Szóval a látvány másodlagossá vált. Csak az ösvény kőire, emelkedéseire és lejtőire koncentráltam. A lejtőkön nagyon óvatosan ereszkedtem a helyenként bokáig érő sárban. Míg az emelkedőkön gyalogolni kényszerültem. Persze a jobbak itt is futottak biztosan!

Voltak hegyi aszfaltos részek is - itt igen ritka volt szerencsére a forgalom. S egy ilyen helyen forrást is találtunk - azt hiszem, sokan megkóstolták a friss hideg vizet.

Az utolsó előtti frissítő állomás után egy fenyős-szép jól futható szakasz következett. Majd utoljára egy erős emelkedős-lejtős szakasz után végre panorámás részhez értek a futók: itt csodás Bükk-hegyek koszorúja fogadta az elfáradtakat, s motiválta még egy kis kitartásra. Csodálatos kristály tiszta kékség - s a hegyek csúcsával azonos magasságban futhattunk...

Ezután már csak pár km volt hátra - egy folyamatosan lejtős terepen, de ezt jól lehetett futni.

Végül jött a szokásos "gyilkos emelkedő közvetlenül a cél előtt" - s majd a célkapu, melynél chipes mérés hitelesítette az eredményeket.

Széles Zoltán
3:35:16-ot, Csontos
Tibor 3:41:58-at,
Szabó Imre 4:19:55-öt,
Domoszlai Attila
4:28:27-et, és Kacsó
Márton 5:16:54-et futott
a hivatalos
eredménylista szerint.
Molnár Zoltán 1:47:24-
es ideje is igen
kiválónak számít e

nehéz pályán, Zoli a 24. helyen végzett. Széles Zoli és Csontos Tibi a 9. ill. a 10. helyen ért célba az abszolút összesítésben. Ez igen jó eredmény, amihez gratulálunk - de természetesen minden célbaérő versenyző is elismerést érdemel.

Alapvetően egy jól szervezett versenyen futhattunk, amihez most az időjárás is kegyes volt. Én az esős időt alapvetően ilyennek fogom fel. A pálya jól volt kijelölve, a frissítés megfelelő volt. Csak a km jelzések hiányoztak ahhoz, hogy a futók kontrolálhassák idejüket a pálya útvonalán.

Mindig emlékezni fogok a párafelhőben úszó hegycsúcsokra, nedves ösvényekre, az esőfüggönyre és a csodás fény-árnyék-sötétség ellenpontokra. S az illatra, melyet csak azok mondhatnak magukéinak - akik ilyen időben is a hegyekben futnak.

Kacsó Márton

6. E.on Délibáb Futás 2009. július 4.

Hol is kezdhethném, talán ott, hogy futni jó dolog, ami nem csak azt jelenti, hogy egymás után pakoljuk a lábainkat, és lefutunk x kilométert, vagy talán csak kikapcsolódásképpen kocogást jelent.

Nem, az ember nem csak A pontból B pontba jut el, nem csak fizikálisan, hanem mentálisan is fejlődik, és ezt le is tudja mérni különböző extrém kihívásokkal kecsegtető versenyeken is.

Erre volt (és még lesz is) remek alkalom a Délibáb futás, ahol a futók félmaratoni, 13,7 és 7,8 kilométeres távokon teheték próbára felkészültségüket és elszántságukat júliusnak 4.-napján.

Az extrém körülményeket tekintve azt gondolná az ember, hogy a nyár kellős közepén kegyetlen hőségre és igazi délibábi hangulatra készül minden rajthoz álló.

Ez így igaz is volt eleinte, amikor a délutáni forróság bearanyozta a hortobágyi táj csodás világát, és rövidesen az élmezőnyből már csak apró pontokat lehetett látni, akik tekintélyes porfelhőt hagytak maguk után, bizonyítva milyen kiváló sportolók.

Igen ám! De a természet olykor-olykor megmutatja, milyen apró alkatrészek vagyunk a világon és milyen szörnyű haraggal sújthat le, vagy áldásával ölelhet kegyeibe minket, amikor azon a szombat délutánon megtapasztalhattuk dühét és kegyességét is.

Mindez a verseny kellős közepén, amikor a szikrázó napsütés egyre elviselhetetlen folytatásában elkezdenek tornyosulni az esőt ígérő viharfelhők, már sejteni lehet az égi áldást hozó felfrissülést.

Persze ez nem jött el azonnal, orkán erejű szél kapja szárnyára a hortobágyi pusztát minden egyes porszemét, szörnyű átláthatatlan sűrítő felleget formálva, de mindenki állja a sarat, ami szó szerint értendő, ugyanis emellett elkezdte az eső is járni égi táncát, ami ruhánkon és arcunkon sárba formálódott, de nem tágítunk, a versenyt be kell fejezni.

Következik a forduló, a viharos erejű szél most már segít, mintsem hátráltatja a haladást, szinte biztat mindenkit a célbaérés örömeinek megízlelésével, az eső

továbbra is hűsíti az egyre fáradó versenyzőket, és most már lehet gyönyörködni a pusztaság páratlan szépségében, persze csak óvatosan, mert a göröngyös talajon könnyen kifordulnak a bokák (szerencsére mindenki megúsza).

Közeledünk, az utolsó kilométereken már hallani a szurkolótömeg biztatását, a célegyenesben pedig hangos tapsvihár fogadja a befutókat, én is célba érkezem, kifújom magam, és közben figyelem a többiek felszabadult örömtias arckifejezését, amint mindenki egymásnak gratulál, és örül saját és mások eredményének.

Mi is, Körútfutók megtaláljuk egymást a forgatagban és gratulálunk egymásnak elért eredményeinkért, ami úgy alakult, hogy:

Ivánka-Tóth	Imre	13,7	km-en	1:00:48,	12.	helyen,
Oláh	Csilla	7,8	km-en	49:10,	23.	helyen,
Molnár	Zoltán	21,3	km-en	1:40:29,	62.	helyen,
Szabó	Imre	21,3	km-en	1:43:49,	85.	helyen,
Katonka	Pál	21,3	km-en	1:47:11,	120.	helyen,

Forgács Imre 21,3 km-en 1:47:15, 122. helyen ért célba.

Röviden ennyit tudnék elmondani erről a versenyről, és igazán örülök, hogy részese lehettem ennek az eseménynek, és annak, hogy részese lehetek a Böszörményi Körútfutóknak, ahol ilyen nagyszerű sportolók gazdagítják az egyesületet.

Kívánom, hogy mindenkinek ilyen élményben legyen része a továbbiakban, úgyhogy tessék felhúzni a nyúlcipőt és jó sokat futni.

Molnár Zoltán

13. Fertő-tó futás 2009. július 18-19.

A nagy álom megvalósult. A maraton futások mellett a Tó-futások különleges kihívást jelentenek számomra. Ezért fogalmazódott meg bennem néhány évvel ezelőtt a magyarországi nagy tavak körbefutásának terve. A Tisza-tó futást ez év májusában már a negyedik alkalommal teljesítettem, a Balaton körüli futást pedig három évvel ezelőtt.

Most nyílt lehetőség a harmadik nagy tó, a Fertő-tó körbefutására, a 117 km-es táv teljesítésére. A júliusi időponthoz igazítottuk a családi kirándulást. A verseny előtti napokban megnéztük a környék nevezetességeit: Sopron, Kőszeg, Bükfürdő, Fertőd, Nagycenk, Fertőrákos, Kismarton, Bécs. Jártunk a Páneurópai piknik helyszínén. A Fertőrákosról indult egyórás hajóúton lehetőségem volt a tó közepéről megtekinteni a tó méreteit és elgondolkodtam azon, hogy tulajdonképpen mire is vállalkozom. Nem volt önbizalom növelő hatása a vízpartok elérhetetlennek tűnő távolságának. A többhónapos felkészülés a bősörményi körútfutókkal, és a család jelenléte ugyanakkor megnyugtató volt számomra.

A 10 fő egyéni induló, a 4 váltócsapat, valamint a sok kerékpáros a fertői Eszterházy kastély belső parkjából rajtolt el, az első napi cél, az ausztriai Pumbach városa felé. A tavat körülvéő kerékpárúton haladtak a versenyzők. Az előző napok kánikulai

időjárásával szemben hűvös, szeles, csapadékos idő lett, aminek nagyon örültem. Amit a táv második felén kaptunk az égiektől, az örökké emlékezetes marad: órákon át tartó eső és szélvihar. Ennek ellenére a tervezett időn belül: 5 óra 14 perc alatt sikerült az 57 km-t teljesíteni.

A második versenynapon Pumbachból indulva Fertőd volt a cél. Az időjárás gyökeres fordulatot vett az első naphoz képest. Visszatért a nyár, ez számomra rossz előjel volt, mivel inkább hűvösebb időjárásban szeretek futni. Több futótársam viszont

kifejezetten örült a melegnek. Másfél órás futás után döböntem rá, hogy sokáig kell gyönyörködnöm a táj szépségeiben, figyelve a tó és a tópart mozgalmas életét, a vitorlás hajókat, a szörfözőket, a vízimadarak sokaságát, a többszáz kerékpáros túrázót. Végláthatatlannak tűnt a futás, 6 óra 56 perc kellett a 60 km teljesítéséhez. A hatodik helyen érkeztem a célba, a korosztályomban harmadik helyezést értem el.

Fekete Antal

Jabil 1/3 Maraton 2009. augusztus 7.

2009. augusztus 7-én Tiszaújváros adott helyet a Jabil 3 Próba első megpróbáltatásának, a Jabil 1/3 Marathonnak. A Triatlon Nagyhét rendezvénysorozat keretein belül megrendezett színvonalas futóversenyen több százan vettek részt, köztük mi, a hajdúböszörményi Körútfutók SE tagjai is.

Az idő ezúttal is kegyes volt hozzánk, s így a délutáni 17.30 órai kezdés tökéletesen megfelelőnek bizonyult céljaink megvalósításához. Már a nevezési állomásokon hangulatos, családi környezet fogadta a résztvevőket. A vidámságot és jókedvet csak fokozta a külföldi vendégeknek szállást biztosító Phónix Hotel elnevezés. Hogy is van ez? 'Ph' mint 'f'? Vagy csak egyszerűen 'ph' kiejtésben is? Szegény Bessenyei György vajon mit szólna hozzá, ha látná. Elvégre "minden nemzet a maga nyelvén lett tudós, idegenen sohasem."

A futás tehát széles mosolyokkal kezdődött, s azt hiszem, ez így is maradt a verseny végéig. A jól megtervezett útvonalak egyszerre nyújtották a komfortosságot és a látványt. A drukkoló tömeg éljenzése és biztatása, a horizont felé közeledő nap melege, a biciklisút mentén elhelyezkedő, árnyékot adó fák, és a mindig időben feltűnő frissítő állomások azt nyújtották, amire egy futónak éppen szüksége van: a változatosságot.

Ilyen környezetben könnyedén vehettük az "akadályokat", s mindannyian teljesítettük - ki-ki saját erejének megfelelően - a 14 km-es távot (4*3,5 km): Andirkó Laci (1:00:14), Molnár Zoli (1:00:14), Zsebeházi Zsolt (1:09:15), Fekete Antal (1:20:45), Rákos Piroska (1:20:45) és jómagam, Oláh Csilla (1:22:42).

A Jabil próbasorozat további megmérettetéseihez, a kerékpározáshoz és az úszáshoz szép sikereket kívánunk!

Oláh Csilla

II. Zagyvamenti Maraton Jászberény 2009. augusztus 30.

Életemben Jászberényben soha nem jártam, ezért a kiváló helyismerettel rendelkező Fekete Toncsira bíztam magam. Maradjunk annyiban, hogy odataláltunk. A visszaúttal kapcsolatban pedig az álláspontom az, hogy utas voltam és felfelé nem reklamálunk...

Ivánka Tóth Imi a hátsó ülésen utazott Fekete Toncsi autójában a két lánnyal Kelemen Jutkával és Oláh Csillával. A fiatal versenyzőknek ez olyan plusz töltést adhatott, hogy a Félmarton férfi I. kategóriában (12-39 év) a 10. helyet szerezte meg az 1:38:01-es remek időeredményével.

A lányok pedig - Kelemen Judit és Oláh Csilla - a csapat büszkeségei, hiszen a Félmarton párban női II. kategóriában (összeletkor 38-79 év) a legfényesebb érmet gyűjtötték be 1:49:30-es idővel, mindannyiunk nagy-nagy örömeire, ezzel is öregbítve a Böszörményi Körútfutók hírnevét.

Szellemi vezetőnk, akit egyszerűen csak Elnök Úrnak hívunk - Csontos Tibi - korábbi önmagát idéző vehemenciával vetette bele magát a végeláthatatlan távba fia kerékpáros kíséretével és lánya és felesége aggódó tekintetével. Ugyan magával szemben elégedetlenségét fejezte ki, de az elért helyezés (Maraton férfi II. kategória 40-49 év 2. helyezés) és az időeredmény (3:13:20) mégis csak azt sugallja, hogy jó formában érkezett a versenyre és kellően felkészült és korosztályában még mindig számítani kell vele annak, aki maga mögé akarja utasítani.

Hajdanán a böszörményi kontingenst erősítő és elköltözésük óta is haza-haza látogató futóink Szabó Sanyi és Keresztesi Laci is indult a versenyen. Utóbbi volt versenyzőnk félig-meddig hivatalból is részvevő volt, hiszen egyben a Zagyva Menti Maraton egyik kitalálója és szervezője is.

Rozs Peti a családjával érkezett és ez a támogató erő is hozzájárult ahhoz, hogy a Maraton férfi I. kategóriában (18-39 év) 6. helyet szerezze meg a 3:52:40-es négy órán belüli idővel, amely ezen a forró, tikkasztó napon egyáltalán nem lebecsülendő idő. Bízunk benne, hogy Peti gyerekei hasonlóan kitartóak lesznek, mint az apjuk és soha nem adják fel.

A korábbi kiváló maratonista Vastag Gyuri, aki azóta a vízihordó leány szerepkörét szívesebben vállalja, ötvözve a helyi alkohol tartalmú italok íz és aroma világának mélyreható és mértékletes tanulmányozásával. Na szóval az Ő hitvallása a maratoni távval illetve általában a futással kapcsolatban az, hogy fejben dől el minden és nem kell foglalkozni fájdalommal, a fáradtsággal. Csak a futásra kell összpontosítani.

Fekete Anti és Rozs Peti kérdezték, hogy milyen időt szeretnék futni. Elsődleges célom a táv teljesítése volt, ezért még a rajt előtt a lelkemre kötötték, hogy az első körben a hat perces ezreknél ne fussak erősebb tempót, mert az a végén megbosszulhatja magát ebben a melegben és ezen a változatos terepen.

Vastag Gyuri, Fekete Anti és Rozs Peti instrukciói kellő motivációt adtak az egyes szakaszaiban festői szépségű, a Zagyva mentém már-már vadregényes útvonal

leküzdéséhez. A késő nyári nap sugarai nyaldosták a verejtéket a hátunkról, hátra hagyva maga után a sót.

Még a verseny előtt megkértem Fekete Antit, hogy az utolsó pár kilométeren segítsen a célba beérni. Beszélgettünk arról is, most nem annyira motivált, hogy a maratont lefussa, ezért a Félmaraton férfi III. kategóriában (50-59 év) indulva a csapat harmadik érmét megszerezve a 3. helyen végzett 1:49:32-es idővel.

Hát segített. Miután az első kört lefutottam bekapcsolódott hozzám és majdnem végig futotta a maratoni táv második felét is, ahhoz képest, hogy korábban azt mondta: nem nagyon van kedve a futáshoz. Nélküle nem valószínű, hogy sikerült volna.

Végig biztatott, jó tanácsokkal látott el, folyamatosan beszélt hozzám, nem hagyta, hogy feladjam. Ezt a vérbeli és önzetlen sportemberi hozzáállást soha nem fogom neki elfelejteni. Mint ahogyan azt sem, hogy sokan segítettek még egy-két jó szóval, hasznos tanáccsal, taktikai elemmel az első maratonomhoz (4:42:08), közöttük az első a feleségem, aki oroszán részt vállalt, hiszen ő volt az edző partner, a szakács, a pszichológus.

Kár, hogy a sok fotó között ami a www.jaszinfo.hu weblapon megjelent egyik sem örökített meg az utókornak.

Pár nappal a verseny után a klub székházában - az Újvárosi utca és a körút sarka - Szabó Imi mondta meg a tutit: "Most már ember lettél Tibikém."

Molnár Tibor

Gömörország - Meseország

Rozsnyói félmaraton 2009. szeptember 19.

Egyszer volt, hol nem volt, valahol az Ökör-hegyen is túl, de a Rózsák-völgyén innen, ott, ahol kincseket rejt a hegyek gyomra, az ormok pedig a felhők alját érik, volt egyszer három legény, aki elindult világot látni.

A csillagok még pislákoltak az ég alján, amikor felkerekedtek, hisz' a mondás is úgy tartja: "Ki korán kel, aranyat lel!"

Mentek, mendegéltek, amikor egyszer csak elértek egy szép, nagy városhoz, amit magas, erdőktől zöldellő, szarvasok bőgésétől hangos hegyek vettek körül, és amit minden arra járó csak a "Rózsák városa"-ként emlegetett. Nagyon megtetszett nekik ez a hely, gondolták hát, először itt próbálnak szerencsét.

Amíg a városba beértek, mindenütt bányákat, kohókat, fűrészmalomokat láttak felbukkanni, a piactéren pedig mézeskalácsosok, kőfaragók, tímárok és posztókészítők kínálták szebbnél-szebb portékáikat. "Takaros és szép város" - mondta egyikük. "Bizony az" - válaszolták a többiek.

Ahogy így mendegélnek, egyszer csak valami idegen beszéd ütötte meg a fülüket. Gondolták hát, hogy maguk is utánajárnak, hátha épp az ő dolgukban beszél az az ember.

Nem tévedtek, éppen egy nemes viadal, egy futóverseny volt készülöben, melyre már szép számmal gyülekeztek a vállalkozó kedvű hölgyek és legények.

"Pont ez az, amit kerestünk!" - kiáltottak fel egyszerre, és máris nekikészültek a megmérettetésnek. Valamivel több, mint 2,5 mérföld várt a népes társaságra, de mindannyian úgy érezték, képesek legyőzni ezt a távolságot.

Száz ágról sütött a nap, amikor a város bírása útjukra indította őket, de amint kiértek az országútra, akkor látták csak igazán, hogy mibe is vágta fejszójüket. Három hegy tornyosult előttük, az elsőn ezüst, a másodikon arany, a harmadikon gyémánterdő tündökölt. Az első meghökkenés után gyorsan erőt vettek magukon, s elhatározták, hogy minden nehézség ellenére is kiállják ezt a próbát.

Szépen haladtak, már az ezüst és az aranyerdőt is maguk mögött hagyták, amikor a gyémánterdő közepén megpillantottak egy mesés szép kastélyt. De micsoda kastélyt! Falai 44 termet, több száz festményt, harmincezer kötetet számláló könyvtárt, antik bútorokat,

vázákat, messzi földről származó ajándékokat rejtettek, parkjában szökőkutak, sétányok, rotundák, liliomfák, simafenyők, több száz éves tiszafák, gesztenyeligetek, juharfák hirdették a palota urának gazdagságát. Vándoraink el is határozták, hogy a verseny után ide mindenképpen el kell, hogy látogassanak, hiszen ilyen csodát nem mindennap lát az ember.

Nagy megkönnyebbülés volt mindannyiuk számára, amikor félúton visszafordították őket - innentől már lefelé vitt az út.

A hegyek mellett egyetlen nehézségük akadt csupán, a mellettük rohanó kocsisok ugyanis nem voltak épp a figyelmesség mintaképei. Szerencsére azonban ebből egyiküknek sem származott komoly baja, mind a hárman sikeresen beértek a célba. Egyikük sem végzett dobogós helyezettként, ám mindannyian büszkék lehettek magukra, nagy dolgot vittek végbe, ezzel is öregbítve szülőhelyük hírét.

A viadalt lakoma zárta, a győztesek megérdemelték méltó jutalmukat, a vesztesek pedig. Nos, vesztesek nem voltak. Hogy miért nem? Mindössze csak azért, mert itt mindenki leginkább magával versenyzett. A határainkat elérve - és azokat tiszteletben tartva - ugyanis mindannyian győztesekké válunk, legyen szó akár a munkánkról, akár a tanulásról, a kapcsolatainkról vagy a futásról. Így gondolták ezt vitézeink is, akik megfogadták, ide mindenképp visszatérnek még a jövőben.

A fenti mese valójában a Gömri Félmaraton története, melyen egyesületünket három futó, Fekete Antal, Molnár Zoltán és Andirkó László képviselte. Igazán nagyszerű eredményekkel, és ami több, nagyszerű élményekkel tértünk haza.

A Rózsák városa Rozsnyót jelöli - innen indultunk, a mesebeli kastély pedig Betlért, melynek urai valaha a Csetnekyek, később a Bebekek, legutóbb pedig az Andrásyak voltak.

Rozsnyó régi időktől fogva lakott település, 1382-től pedig bányaváros. Nevét a város mellett álló hegy, a Rákos-hegy rózsaligeteiről, na meg az Ökör-hegy oldalában futó Rosenthal-ról, azaz a Rózsák-völgyéről kapta. Főterét a Tűzoltótorony díszíti.

Lakói valamikor elsősorban magyarok és német telepések voltak, akik a bányák gazdagsága miatt érkeztek erre a vidékre.

A középkorban gyorsan fejlődésnek indult a város, volt itt papírmalom, bőrcserző és kőfaragó manufaktúra is. A környező hegyekben a sok egyéb ásvány mellett aranyat és ezüstöt is bányásztak, a vidék urai egyre másra alapították kohóikat, ipartelepeiket.

Ilyen urak építették a Betlér határában álló kastélyt is. A korábban említetteken túl meg kell jegyezzük még, hogy mai tulajdonosai is példásan óvják, pár évvel ezelőtti felújítása után Europa Nostra díjat kapott az épület. Igaz, ami igaz, egyetlen magyar felirat sem segített bennünket a kiállított tárgyak közötti tájékozódásban (volt viszont magyar nyelvű idegenvezetés, és ez is valami!).

Az előbbi helyszíneken túl az útvonal érintette még Veszverés települését is, itt volt a fordító, itt könnyebbülhettünk meg a leginkább "alattomosnak" nevezhető emelkedő megmászása után.

A Sajó völgyét két oldalról lenyűgöző szépségű magaslatok - mint a Királyhegy vagy az Aranyasztal - veszik körül, a városok, kastélyok, várak - "Krasznahorka büszke vára", barlangok - mint a jászói, a Domica cseppkőbarlangok, a martonházi aragonit vagy a dobsinai jégbarlang - csodái pedig valóban "Meseország" teszik Gömört.

Így van ez akkor is, ha nem mindig épp "mesés" a helyzet északi szomszédainknál. Mi ebből nem sokat vettünk észre. A meséket ugyanis a hétköznapi emberek írják, nem az "elől doktor, hátul doktor, középen meg senki"-k. Így volt ez régen és így lesz ez mindaddig, amíg világ a világ.

Andirkó László

33. Gömöri Félmáraton (2009. szeptember 19.) - Eredmények:

Nők

1952-1963-as születésűek:

1. Billá Erika (BK Steel KE): 1:38:22
2. Tiszová Alžbeta (Tubecity IMS KE): 1:42:42
3. Kleinová Mária (Dobšiná): 1:46:22

1965-1973-as születésűek:

1. Pásztor Kornélia (Debrecen): 1:35:14
2. Grexová Diana (Transmontana Banská Bystrica): 1:45:32
3. Maňanová Dana (Praha): 1:49:03

1976-1982-es születésűek:

1. Wydra Sabina (Markam-Mok, Mszana Dolna): 1:30:26
2. Fábry Andrea (Balassagyarmat): 1:39:25
3. Seligová Beáta (Metropol KE): 1:49:45

Férfiak

1941-1948-as születésűek:

1. Horný Jaroslav (BK Steel KE): 1:34:41
2. Marton Milan (TJ Baník Hôrka): 1:41:21
3. Pastor Eugen (Metropol KE): 1:43:16

1951-1959-es születésűek:

1. Lyznicki Zygmund (Markam-Mok, Mszana Dolna): 1:20:34
2. Strompl Ján (Hulkmont Košice): 1:23:30
3. Tisza Tibor (BK Steel KE): 1:29:29
14. Fekete Antal (Körútfutók SE): 1:42:42

1960-1969-es születésűek:

1. Benedek Zsolt (Debrecen): 1:16:39
2. Rácz Štefan (Kysak): 1:18:23
3. Janovič Peter (BK Šaca): 1:19:26

1971-1992-es születésűek:

1. Matanin Marcel (Slovenská Kajňa): 1:11:10
2. Wydra Ján (Markam-Mok, Mszana Dolna): 1:14:23
3. Pockľan Ján (ŠK Hrachovo): 1:19:58
9. Andirkó László (Körútfutók SE): 1:32:57
12. Molnár Zoltán (Körútfutók SE): 1:44:52

SPAR Maraton Budapest 2009. október 4.

Kristálytisztán, csillagos reggelre ébredtem, majd elindultunk barátommal, Attilával. Az előrejelzés és a helyi műsorközlő szerint szép napsütésre és úgy 20 fok körüli hőmérsékletre számíthattunk. Napsütés és meleg - no ez az, amit sose kedveltem, ráadásul én hajnalban plusz 8-12 fokban edzettem. Amikor szétnéztünk a rajt-helyén - akkor tették ki a 42-es táblát. "Ezt elvinnénk, ezért jöttünk" - mondtuk az ott serénykedőknek! Attila a lakása ajtaja előtt tudná elképzelni, mondta, - de kevesen értenék mit is jelent.

A meleg volt az oka a rajtlázás állapotomnak - a futást megelőző napokban. Szombat este persze (mint mindig a maratonok előtt) történik velem valami. Most is így volt. Festés közben a mosógépünket húztam félre, s közben erősen belereccsent a jobb térdembe. Ami azonnal fájni kezdett, pont a régi műtétem helyén - rossz ómen!

A Felvonulási-téren felállított sátrakban öltöztünk - de ez a "sátorváros" most nem nyerte el tetszésem. Olyan hevenyészettnek tűnt, de leginkább barátságtalan hangulata volt... Alaposan bemelegítettem, s beálltam a 4 órás rajthelyre. Jól kilazítottam, próbáltam a fájó térdem is nyújtani. Majd meglepődve tapasztaltam 229-et mutatott a pulzusmérős óráim álló helyzetben. Hát igen a stressz!

Most valahogy nem érintettek meg a dobosok - s elkezdtük a futást. Mivel nem a szokásos útvonalon haladtunk, sok szép épületet figyeltem meg a kis utcácskákban. Majd leértünk a Duna-partra, ahol futóidőnk legnagyobb idejét töltöttük. Árnyék semmi, s csak az ellenszél volt a kellemes a fordítók után.

Felfedeztem egy futó ír-varázslót, két meglett korú lovat, de számomra a baromfi-pár volt a legszebb. Utóbbiak sárga-vörös tollakkal ékeskedtek - s csodaszépek voltak, de vélhetően igen melegük volt. A tyúkkal és a kakással végig együtt futottunk, s a tyúk csak a végén előzött meg a célban.

Tulajdonképpen egy dán vak-futóval és kísérőjével haladtunk teljesen együtt. Hol ők-hol én előztem.

Az igazi belelassulás 22 km környékén ért, de még a fél táv előtt lassan megelőztek a 4 órás iramfutók - rossz jel, gondoltam.

Attila barátom és köztem kb 3 km volt ekkor még, mikor 25 km-nél találkoztunk. Amikor a Budán lévő fordítótól visszaértem a rakpartra - ott már öregurasan lassúvá váltam. Igen meleg, fülledt idő volt, pedig szellős hasított-nadrágot viseltem, vékony pólóval, és sapkával. Mindenütt ittam és ettem egy keveset, de ez sem segített. Ha a hátunkra kaptuk a napot, irtózatosan meleg volt. Fordítók után pedig az erős ellenszélben fáztam. A melegedésen úgy próbáltam enyhíteni, hogy mindenütt megmostam a hajam, letöröltem az arcom és nyakam. Kellemes volt - 5 percig kb - mivel gyorsan megszáradtam, s a végén már szinte nem is izzadtam - nem volt mit...

A Belgrád-rakparton várt a legjobb barátom Péter, leánya Náni és Robi a barátja! Aranyosak voltak, mosolyogtak, lefotóztak és kaptam egy igen finom kekszet. Itt már "másnaposhulla" kinézetem lehetett - de azért mosolyogtam és üdvözöltem őket. S lassan kocogtam tovább. Ekkor éreztem először, hogy az elfogyasztott banán-szeletecskék - a víz és a szőlőcukor hatására "erjedésbe kezdtek"! De megúsztam mellékhelyiség látogatás nélkül!

A rakparton haladtunk elég sokáig - s itt érzed, hogy nem akarnak növekedni a számok azokon a fránya táblácskákon. Mindig csak 1-el lesz több, érthetetlen. Sok fűben fekvő, álló, és láthatólag erejét vesztett - motiválatlan futótárs akadt már itt. De én nem lankadtam, kocogtam kitartóan tovább. Párszor éreztem a kezdődő izomgörcs jeleit, de szerencsére óvatos voltam, nem erőlködtem, és ezért nem "kapott el" az a fránya!

Még a Nyugati pályaudvar felüljárója sem fogott meg, majd úgy 39 környékén láttam a mentőket, egy futótárs lett rosszul és vitték is - ez nem volt kellemes érzés.

A Dózsa György úton próbáltam keresni szememmel Kacsó-rokonom aki megtisztelt a befutónál. Elég "vargabetűsre" sikerült az utolsó két kilométer - itt már semmire se volt erőm. Csak kocogtam, s még a 42 km-t jelző tábla se tudott feldobni - s már egy tempósabb befutásra se volt erőm.

Úgy 4 óra 30 perc körül mutatott a nagy óra, egy mosoly a fotósoknak, egy kézfogás, érem a nyakamban, majd becsomagoltak, hogy meg ne fázzak. S lassan elkezdtem bicegni a vizespoharak irányában. Fölnéztem az Égre, egy puszi az éremre - vége, a 2009-es futóévemnek. Az 56-osok emlékművénél még összefutottam Szabó Sanyival az exbőszörményi futóval, akit a mezőnyben is láttam.

Az igazság az, hogy 2005-óta elsősorban a hajnali órákban járok futni. Ez meglehetősen rányomja bélyegét versenyeimre, mivel a hőséghez egyáltalán nem vagyok hozzászokva. S az is felmerül, hogy a 2006-tól elmaradt kb. 3000 km-lefutása is közrejátszott - futó pályafutásom két legrosszabb maratoni idejéhez. Mivel egyedül futok - szinte sosincsnek gyorsító edzéseim. Csak párszor volt tempósabb futásom. Pedig mostanság sikerült majd 5 kg-ot is fogynom, igaz ennek következtében nagyon jól kezdem érezni magam. Csak így tovább - egy hét pihenő és futok tovább! CÉL a 2010-es Balaton-Szupermaraton párban Attila barátommal - ami 4 nap alatt 205-210 km-t jelent kettőnknek...

Kacsó Márton

III. Irinyi teljesítménytúra Létavértes 2009. november 7.

"Aranka a lú Bandee" Ez a felirat volt olvasható homlokrakodós John Deere traktor pótkocsiján, amely a táv felénél megelőzött bennünket. Hát körülbelül az egész túra hangulatát lehetne ezzel a felirattal jellemezni.

Vagyis a jó kedv és a vidámság adott volt és szerencsére az eső sem esett. Tehát bánhatja az, aki megijedt az esőtől és nem jött el, de se baj, mert jövőre megint megünnepeljük a túra megindulását. Hatvan fő indult a 25-ös távon és 44 túrázó a 15-ös távon. Az eső sokakat otthon tartott.

Péntek éjjel végig esett az eső, sőt szombaton reggel is esőben indultunk el, de Ivánka Tóth Imi azzal vigasztalt bennünket, hogy a műhold felvételeken egy darab felhőt sem látott Létavértes környékén és neki lett igaza, mert valóban esőmentes nap volt és gyakorlatilag a településen keresztül vezető országos kék túra útvonalán volt néhány száz méter sárosabb útszakasz, többi legelőkön, erdőkön, szőlőskerteken keresztül, homokos dűlőúton vezetett.

Ivánka Tóth Imi az anyukája, Kati néni és a bátyja János, valamint jómagam a feleségemmel, Gyöngyivel vágunk neki a távnak.

Kati néni a 15 kilométeres távnak (amelyet 16,2 km-ben határoztak meg a szervezők) vágott neki és sikerrel teljesítette, hiszen rutinos túrázó, a Drén Gabi által szervezett túrák rendszeres résztvevője.

A csapat többi tagja a 25 km-es távnak vágott neki (25,2 km). Ivánka Tóth Imi mondta, hogy futva szeretné teljesíteni a távot és remek eredményt ért el, hiszen 5 perccel elmaradva az első helyezettől, 2 percre a második helyezettől a harmadik helyen ért célba. Elmondása szerint egyszer elkeveredett a kijelölt útvonaltól és ennek köszönhető a lemaradása az előtte beérkezettektől.

Gyöngyi, János és Én túrabottal vágunk neki a távnak, úgy hogy java részt futva szeretnénk mi is teljesíteni a távot. Sajnos nem mertünk elindulni hátizsák, élelem és esőkabát nélkül, úgyhogy ezeket végig feleslegesen cipeltük, de ez csak később derült ki.

Minden ellenőrzési ponton két nyugdíjas várt bennünket frissítővel - többféle ízű helyi palackozású üdítő és ásványvíz - és a bélyegzővel, amivel a túraútvonal részletes leírását és térképét tartalmazó úti okmányunkat hitelesítették.

Kíváncsi lennék rá - és ezt a túra közben meg is beszéltük -, hogy nálunk hány nyugdíjast tudnánk rávenni egy ilyen sporteseményen való közreműködésre.

Már a második ellenőrző pontnál a frissítők mellett egy-egy csokoládét kaptunk. A következőnél zsíros kenyér hagymával, vajás kenyér, lekváros kenyér. Az utolsó előtti ellenőrző pontnál mindezek mellett még plusz forralt bort vagy forró teát lehetett választani.

A terep kiválóan alkalmas volt a futásra: a dűlőutak karban voltak tartva, enyhén lankás legelők között vezetett az út, sok-sok erdei ösvénnyel, és sok-sok ridegen tartott jószággal: sertés, marha, birka, ló, de még őzekkel is találkoztunk. A szőlőskertek pajtái javarészt lepusztultak voltak, de a kertek gondozottak és egyetlen kint lakó sem volt ellentétben a mi szőlőskertünkkel.

A túra során elhaladtunk az ország egyetlen élővízre épült vízi vágóhídja mellett, a helyi arborétumon is keresztül vezetett az út, illetve érintettük az Irinyi emlékművet is utunk során.

Mint már korábban említettem az országos kék túra útvonalán haladtunk javarészt, amikor erről letértünk, akkor ezt a szervezők kiszalagozták, és táblákat raktak ki, de a mindenki számára biztosított térkép is segített az eligazodásban, de mi inkább az előttünk haladó három Bocskais katonára bíztuk magunkat, akik mondták, hogy ide járnak lovagolni, túrázni és ezért jól ismerik a terepet.

A Civil Szervezetek Háza volt a rajt-cél. Itt szintén nyugdíjasok fűtöttek, és vártak bennünket a célban pálinkával és paprikás krumplival, amit ők főztek.

Mondtuk is Iminek, hogy ő hamar be fog érni, ezért majd segíthet a krumplit hámozni.

A terep kitűnő volt, az ellátás remek, jól éreztük magunkat.

Molnár Tibor

Okula-Optika Kismaraton 2009. 12. 05. Balmazújváros Táv: 14,2 km

A **König-Trade XVI. Mikulás futás** betétszáma a Körúfutóknak a 2009. év egyik utolsó versenye.

A Hajdúböszörményhez közeli helyszín, az évek óta megszokott tradicionálisan jó szervezés, az értékes díjak, valamint a találkozás lehetősége a hajdú-bihari amatőr hosszútávfutókkal, mind-mind ok arra, hogy évről-évre jelen van a versenyen az egyesület több sportolója.

Van, aki azért, mert futni szeretne, de volt olyan is, aki sérülése ellenére elkísérte a csapatot és a jelenlétével erősítette a csapatszellemet és az egységet.

Fekete Toncsi derékbántalmakra panaszokra nem indult a versenyen, de mindenkit biztatott egyesületünk doajaja, így erősítve az összetartozás szükségességét és fontosságát.

Remek futóidő fogadott bennünket és kiváló pálya - annak, aki szereti és bírja az aszfaltot -, ugyanis frissen lett felújítva a körforgalomig (a fordítóig) az út.

A két lányunk Kelemen Judit (1:08,54) és Oláh Csilla (1:15,51) kitartó, egyenletes tempóban a tőlük megszokott elszántsággal rótták az utat, dacolva a fordító utáni folyamatos szembe-széllel és megérdemelten zsebelték be a célban az üdvözlő, gratuláló tapsot és az ott várakozó Mikulástól az egy-egy szem szaloncukrot.

Ezt már visszafordíthatatlanul a karácsony előszeleként értelmeztük...

Katonka tanár úr (59,49) kiváló teljesítménnyel egy órán belülré küzdötte magát, Ő az iskolában is ehhez van szokva egy óra alatt kell a tanítványait elvarázsolni úgy, hogy a következő órájáról mindenféle mondvacsinált okokkal ne sunnyogjanak. Szerintem azt is megoldja hely-lyel-közzel, ezt a távot is kiválóan teljesítette, gratulálunk.

Ivánka Tóth Imi (1:00,20) a tőle megszokott vehemenciával küzdött és igen figyelemre méltó magabiztossággal, mindenféle erőlködés nélkül futott be a célba.

Oláh Tibin (1:10,43) sem volt látható és érezhető, hogy nagyon kifutotta volna magát, ha a szervezők a célban arról tájékoztatták volna, hogy változott a terv: futni kell még egy kört, szerintem abszolút nem helyezte volna a vita síkjára dolgot, és simán lenyomta volna a távot még egyszer.

Csapatunk mai büszkesége Szabó Imre bácsi (1:15,51) és ezt két dologgal szeretném megindokolni: először is végig támogatta, biztatta Csillát, folyamatosan tartotta tempót és ezzel magabiztosságot kölcsönözve, segítette a célba mindannyiunk nagy-nagy örömére.

A másik ok, hogy előrehaladott életkora ellenére fel tudott állni a dobogó legfelső fokára.

A
tíz

kiló cukrot, amit nyert, azt vélhetően a jövő évi befőzéshez felhasználják, de a focit, azt gondolom, csak felajánlja egy majdani foci meccshez.

Szabó Imi nevéhez fűzhető a befutó is, Ő kérte tőlünk, hogy együtt szakítsuk át célszalagot.

Molnár Tibor (1:15,51)

